

z místnosti) a posléze různých poplatků doručných a nocležných. Podle § 41 odst. 2 kár. st. jest odsouzenému uložiti náhradu útrat, které jest vyměřiti obdobným použitím předpisů trestního řádu. Těchto předpisů jest použiti jen obdobně, pokud se hodí i na kárné řízení. Podle § 381 čis. 1 a 6 tr. ř. v doslovu § 52 cis. nař. ze dne 15. září 1915, čis. 279 ř. zák. jest odsouzený povinen nahraditi i výlohy za doručení obeslání a pochůzky poslů, jakož i cestovní náklady a diety soudních osob, což se tu vztahuje na náklady a diety přisedících; nelze však žádati ani obdobně náhrady za paušál z místnosti (50 Kč) a za vyhotovení obžaloby a nálezu (26 Kč a 68 Kč), protože se tyto útraty nenahrazují ani podle trestního řádu. V tom smyslu rozhodl nejvyšší soud již v nálezu ze dne 22. května 1924, č. j. Ds II 17/23 ohledně útrat za vyhotovení nálezu nejvyššího soudu a v tom směru bylo tedy odvolání částečně vyhověno.

### Čís. 87 dis.

V pokynu nadřízeného úřadu justiční správy přímému úřednímu představenému soudcovu, by ho vyzval podat žádost o přeložení na trvalý odpočinek (§ 51 odst. 2 kár. zák. ze dne 21. května 1868, čis. 46 ř. zák.), nelze spatřovati zasahování justiční správy do výkonu soudnictví.

Okolnost, že zasedali jako členové kárného senátu soudcové, kteří ve své vlastnosti jako úředníci justiční správy rozhodovali v předchozím řízení (zařídívše, aby vyzvání podle § 51 odst. 2 kár. zák. bylo učiněno, zamítnuvše žádost, by lékařská prohlídka byla provedena jinde a odepřevše žádost o náhradu nákladů na cestu k lékařské prohlídce), není vadou, která by činila kárné řízení zmatečným, a není důvodem k pochybnostem o nezaujatosti těchto kárných soudců.

Předpisu § 52 odst. 2 kár. zák., by soudce byl na konci kárného řízení slyšen se svým vyjádřením, jest vyhověno výsledkem před seděním; slyšení ho při sedění je zůstaveno volnému uvážení kárného soudu.

Ke příčinám, ze kterých soudce onemocněl tak, že došlo k použití § 51 kárn. zák., nelze v řízení podle § 51 a násl. kárn. zák. míti zřetel.

Předpis § 76 služ. pragm. (zák. ze dne 25. ledna 1914, čis. 15 ř. zák. neplatí pro soudce.

Kárný soud rozhoduje jen, zda tu je či není případ přeložení do výslužby, nepřísluší mu však rozhodovati o tom, zda a kdy má býti provedeno.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, Ds II 5/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací pro kárné věci soudců nevyhověl stížnosti obviněného do usnesení vrchního soudu v Brně jako kárného senátu ze dne 10. května 1929, jímž bylo uznáno, že je důvod, by byl stěžovatel dán na trvalý odpočinek pro tělesnou vadu podle § 52 zákona ze dne 21. května 1868, čis. 46 ř. zák.

## O d ů v o d n ě n í:

Ani v civilním ani v trestním řízení není předpisů o vyloučení soudce, z nichž by bylo lze obdobou usuzovati na správnost stěžovatelova názoru, že z kárného řízení proti němu jako soudci jsou vyloučeni oni soudcové vrchního soudu, kteří ve své vlastnosti jako úředníci justiční správy rozhodovali v předchozím řízení, totiž zařídili, by byl vyzván, podati žádost o přeložení do trvalé výslužby, zamítli jeho žádost, by jeho lékařská prohlídka byla provedena v Praze, místo v Brně, a odepřeli mu náhradu nákladů za cestu k zdravotnímu oddělení zemského úřadu v Brně. To byly vesměs výkony správní činnosti dotčených soudců, související s nezbytnou přípravou pro kárné řízení. Výkony ty nepodléhají přezkumu kárným senátem, takže nelze o nich tvrditi, jak stěžovatel míní, že oni soudcové jako činitelé soudní správy rozhodovali v kárném řízení o vlastní věci (o vlastních opatřeních). Výkony ty nezjednávaly ani těmto soudcům jako členům kárného senátu znalost věcí prýstící z jiných nepřezkoumatelných pramenů než z těch, z nichž ji mohou získati za kárného řízení i ostatní soudcové na oněch správních výkonech nesúčastnění. To platí zejména i o vyzvání, by soudce podal žádost o přeložení na trvalý odpočinek. Vyzvání to náleží podle § 51 odst. 2 kár. říz. přímému úřednímu představenému soudcovu. Ten podléhá v tomto směru doзору nadřízeného úřadu justiční správy a musí dbáti jeho pokynů, a proto nelze v udělení těchto pokynů spatřovati nedovolené aneb vůbec nějaké zasahování justiční správy do výkonu soudnictví. Nejsou tudíž řečené správní výkony, pokud se týče okolnost, že se jich zúčastnili soudcové, kteří pak zasedali jako členové kárného senátu, vadami, které by činily kárné řízení zmatečným. Rovněž nelze v žádném z nich ani v jejich celku podle jejich povahy spatřovati zjevy, které by dovolovaly sebe menší, tím méně důvodné pochybnosti o nezáujatosti kárných soudců. Povinnosti stanovené v § 52 odst. 2, by soudce na konci kárného řízení byl slyšen se svým vyjádřením, bylo učiněno zadost výslechem ze dne 26. dubna 1929. Slyšení ho při sedění — stejně jako státního zástupce (prokuratora), který ostatně ani nemusí býti sedění přítomen, nýbrž může býti slyšen i písemně před tím, — je zůstaveno volnému uvážení kárného soudu, a bylo v souzeném případě zbytečné vzhledem k nepatrnému objemu řízení, k jasnosti jeho výsledků a k obsahu stěžovatelova vyjádření ze 26. dubna 1929, o čemž ještě bude řeč. Pro názor, že stěžovateli měl býti sdělen celý spis, nanejvýš »jedině rozhodný posudek zdravotního oddělení zemského úřadu«, není v zákoně základu a nebylo toho ani v souzeném případě potřeba podle jeho zvláštností, protože tu nebylo zvláštního vyhledávání o kárné věci, osobními spisy doložená doba a příčina četných dovolení stěžovatelových nebyla sporná, a stěžovatel podstatný obsah zdravotního posudku z 29. ledna 1929, — že totiž shledává zdravotní stav, jenž odůvodňuje přeložení vyšetřovaného do trvalé výslužby, — znal, ale proti němu nic nenamítal a jen navrhl, by jeho zdravotní stav byl znovu úředním lékařem ohledán na důkaz schopnosti stěžovatelovy, úřad zase ihned nastoupiti. Před-

pokládá-li stěžovatel, že mu v dalším řízení ještě znovu bude dána příležitost žádati o zevrubné nahlédnutí do lékařského nálezu a podati ještě druhé vyjádření, k čemuž již nedošlo, jde tento mylný předpoklad na jeho vrub. Při výslechu z 26. května 1929 měl s dostatek příležitosti, činiti další návrhy aneb si je alespoň vyhraditi. Neučinil tak. Zejména nenavrlh výslech lékařů prof. Dr. S-a a L-a a nemůže proto vytýkati, že řízení nebylo podle tohoto jeho nevysloveného přání doplněno. Na tom nic nemění, že kárný nález o lékařském posudku praví, že je z 29. března 1929, ač byl skutečně vydán 29. ledna 1929, a že kárný senát praví, že »je jedině rozhodný posudek zdravotního oddělení zemského úřadu«. Ono je patrná chyba psací, zřejmě bez jakéhokoliv vlivu na věcné vyřízení věci, které z řečeného data nevyvozuje žádných důsledků. Toto je zkrácený výraz prohlášení, že kárný senát shledal v onom posudku dostatečný základ pro posouzení, zda stěžovatel je trvale schopen k službě, a že proto jedině jej — přes odporující soukromé posudky — položil svému rozhodnutí za základ. To mohl kárný senát učiniti tím spíše, an stěžovatel proti onomu posudku, jak nahoře naznačeno, nic nepřednesl, když kárný senát v přechetných nemocenských dovolených stěžovatele od roku 1920 do roku 1928, trvajících původně vždy mnoho týdnů a později i mnoho měsíců, musil viděti neklamný doklad, že se stěžovatel stal pro tělesnou chorobu k plnění úředních povinností neschopným, a když vratkosť stěžovatelova návrhu, by k zjištění dobrého zdravotního stavu v době výslechu z 26. dubna 1929 byl znovu ohledán úředním lékařem, byla jasná ze žádosti podané 14. března 1929 o prodloužení zdravotní dovolené, trvající již ode dne 6. srpna 1928 ještě do konce července 1929, tedy po celý rok. Pokus, zvrátiti kárný nález pochybnostmi o vědecké způsobilosti a osobní nezávislosti úředních lékařů, musí selhati, ana stížnost neudává konkrétních okolností za důvod svého zřejmě planého úsudku. K příčinám, ze kterých stěžovatel onemocněl tak, že došlo posléze k použití § 51, nelze v tomto řízení míti zřetele. Názor, že předpis § 76 služ. pragm. (zák. z 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák.) platí i pro soudce, přičí se doslovu čl. 1 tohoto zákona. Ostatně je i tato otázka jakož i otázka, zda ho justiční správa používá i u nemocných soudců pro řízení podle §§ 51 a násl. zák. čís. 46/1868 bez významu, protože jeho účelem je jen, by kárný soud vyslovil, zda tu je či není případ přeložení do výslužby, nepřísluší mu však skutečné jeho provedení a rozhodování o tom, zda a kdy má býti provedeno.

### Čís. 88 dis.

V kárném řízení jest podati opravný prostředek v neprodlužitelné lhůtě 8 denní (§ 39 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.) u kárného soudu prvé stolice.

I stížnost do zamítnutí žádosti o obnovu kárného řízení jest podati v 8 denní lhůtě (§ 39 zák. čís. 46/1868, § 357 odst. třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Ds I 31/29.)